

והזזה מצרים על העם למהר לשלוחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים וישא העם את בעקו טרם יזמוץ משארתם צררת בשמולתם על שכמם ובני ישראל עלו עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת ויהיה נתן את וזן העם בעיני מצרים וישאלום ויזעלו את מצרים

ויסעו בני ישראל מרעמסס סכנה כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מיטף וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה כבד מאד ונאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עלת מצות כי לא זמוץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להחממה וגם צדה לא עשו להם ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהודה מארץ מצרים ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים הוא הלילה הזה ליהוה שמרים לכל בני ישראל לדרתם

ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת זקת הפסח כל בן זכר לא יאכל בו וכל עבד איש מקהלת כסף ומלתה אתו אף יאכל בו תושב ושכיר לא יאכל בו בבית אבד יאכל לא תוציא מן הבית מן הבשר זוזה ועצם לא תשברו בו כל עדת ישראל יעשו אתו וכי יגור אתך גר ועשה פסח ליהוה המול לו כל זכר וגף יקרב לעשתו והיה כארוז הארץ וכל ערל לא יאכל בו תורה אזהר יהיה לארוז ורגר הגר בתוככם ויעשו כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואת אהרן כן עשו ויהי בעצם היום הזה הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על צבאתם

וידבר יהוה אל משה לאמר קדש לי כל בכור פטר כל רזם בבני ישראל באדם ובבהמה לי הוא ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בזאת יד הוציא יהוה אתכם מזה ולא יאכל זמוץ היום אתם יצאים בזדש האביב והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הכנעני והזאתי והאמרי והזווי והיבוס אשר תשבע לאבתך לתת לך ארץ זבת זבל ודבש ועבדת את העבדה הזאת בזדש הזה שבעת ימים תאכל מצות ובים השביעי וזג ליהוה מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך זמוץ ולא יראה לך שאר בכל צבך